

Scris de Ion Maris

Duminică, 16 Februarie 2014 07:53 - Ultima actualizare Duminică, 16 Februarie 2014 08:36

Cu Mihaela Năneștean (căsătorită Rusalim) am colaborat în anii 2003 – 2004, când am coordonat un proiect Rotary, “Parteneri pentru comunitate” ce încerca – printre altele – să dezvolte abilități în cadrul ONG - urilor pentru a răspunde nevoilor grupurilor defavorizate din municipiul Sighetu Marmăției. Mihaela era studentă, dornică de implicare în activitățile societății civile și a voluntarizat cu multă seriozitate în proiectul nostru, fiind conștientă de extraordinara oportunitate ce i se oferea. Avea multe speranțe, dorința de a confirma și mai ales de-a realiza și proiecte personale într-o țară ce era aproape de intrarea în UE. Dorința intensă de atunci de a călca pe urmele... europenilor, inclusiv prin proiecte cu impact social, s-a împlinit pentru noi toți câțiva ani mai târziu. Dar, pentru o parte din români, desăvârșirea economico - socială individuală nu s-a concretizat, cum ar fi fost firesc, în țară, oportunitățile Vestului au constituit potențiala soluție salvatoare. Și Mihaela, ca și mulți alți tineri, a părăsit România în căutarea... împlinirii individuale. În România, atunci – din perspectiva unui tânăr – totul părea blocat, nu exista variantă fezabilă și durabilă de succes. Au trecut zece ani de la acel proiect și se pare că ineficacitatea sistemului românesc în promovarea și/sau protejarea propriilor resurse umane continuă să persiste. Mihaela a luat drumul... Europei ca să confirme justetea unei importante politici globaliste (în detrimentul dezvoltării locale sustenabile): mobilitatea tinerilor și-a forței de muncă în general. Și ea, ca și ceilalți sigheteni plecați din țară, revine cel puțin o dată pe an acasă, ne întâlnim când timpul o permite și încercăm să tăiem nodul gordian al devenirii noastre... europene.

IM: Mihaela, ce ți-a oferit perioada în care ai voluntarizat aici la Sighet?

MR: Acea perioadă a fost una dintre cele mai importante experiențe profesionale trăite, experiența care și acum îmi aduce zâmbetul pe buze și îmi încălzește sufletul.

IM: Ai terminat Facultatea de Asistență Socială și probabil te gândeai la acel moment la un job în țară. Cum a fost impactul cu piața muncii în momentul în care ai absolvit?

MR: În 2005, când am terminat studiile de asistență socială, dacă îmi aduc bine aminte (zâmbeste)... au trecut aproape 10 ani, pe piața muncii, cred că a fost cerere de asistenți sociali, dar sinceră să fiu, nici nu am început să caut un post pentru că planurile mele au fost

Scris de Ion Maris

Duminică, 16 Februarie 2014 07:53 - Ultima actualizare Duminică, 16 Februarie 2014 08:36

deja definite, eram decisă pentru a părăsi țara. Ceea ce îmi aduc aminte, au fost doar salariile mici pe care asistenții sociali le aveau în acea perioadă pentru munca dificilă pe care o aveau de efectuat.

IM: Nu-i ușor de-a lua decizia părăsirii țării, a zonei în care ai crescut și te-ai dezvoltat. Și totuși, ai plecat! Unde ai plecat și de ce?

MR: Într-adevăr, cred că nu e ușor să iei o asemenea decizie, deoarece începi un nou drum. Îți „părăsești” pe cei dragi, familia, prietenii și nu îți dai seama că viața pe care o lași nu o vei mai regăsi. Totodată, cred că a fost o decizie bună, de a pleca și de a căuta un loc care bănuiam că îmi va aduce noi experiențe profesionale, experiențe de viață, experiențe care te formează și care îți dau forța și puterea de a continua și a găsi în cele din urmă ceea ce îți dorești cu adevărat. Am făcut o vizită „afară” într-o vacanță de vară după obținerea licenței, și așa m-am îndreptat spre Irlanda unde am locuit aproape 4 ani. Am ales Irlanda deoarece cunoașteam limba engleză. Apoi am decis să merg în Franța, deoarece o parte din familia mea era acolo.

IM: Orice experiență de acest gen îți consolidează personalitatea, forța și puterea de a reuși în viață. Ai avut parte de mai multe „plusuri” în parcursul tău european sau dimpotrivă?...

MR: Continuând răspunsul de la întrebarea anterioară, da, cred cu sinceritate că acest parcurs îți consolidează, chiar îți definește, sau oarecum îți... schimbă personalitatea. Cred că, de când am plecat din țară am avut atât „plusuri” cât și „minusuri”. De ce spun asta? În ceea ce privește „plusurile”, în toți acești ani, am avut foarte multe ocazii de a mă dezvolta pe plan profesional și personal. Întâlnești oameni noi, îți creezi noi prietenii, te „hrănești din experiențele de viață” ale celor pe care îi cunoști iar „pârțiile” pe plan profesional sunt mai multe decât acasă (mai ales într-un oraș mare). Cât despre „minusuri”, sunt și ele prezente peste tot, doar că au fost în număr mai mic!

IM: A contat - în „deplasarea” ta - bagajul acumulat în școala românească?

MR: Da, a contat foarte mult, teoria cât și experiența trăită în școala românească a fost importantă, cel puțin pentru mine. La școală am învățat foarte multe lucruri, un bagaj care mi-a fost de mare sprijin aici, un bagaj din care m-am... servit de fiecare dată când mi-a lipsit ceva,

Scris de Ion Maris

Duminică, 16 Februarie 2014 07:53 - Ultima actualizare Duminică, 16 Februarie 2014 08:36

pe parcursul acestor aproape zece ani. Din acest punct de vedere, nu mi-aș fi dorit să fac studiile care le-am făcut, în altă țară europeană. Nu știu acum cum e în țară, mai citesc unele articole critice în care aceasta e pomenită: „nu mai e ceea ce a fost”. Dacă e așa, e păcat, pentru că sistemul de învățământ românesc și ceea ce s-a învățat în România, la anumite niveluri, cred ca a fost aparte în Europa, un sistem sigur subfinanțat dar remarcabil calitativ.

IM: Ești plecată de aproape 10 ani. Cum ți se pare România de la... distanță?

MR: România va rămâne mereu deosebită în ochii mei. E tărâmul pe care îl cunosc cel mai bine, în care mă umplu de energie și bucurie de fiecare dată când mă întorc. De la distanță... arată bine, e țara în care m-am născut, țara pe care o îndrăgesc cel mai mult, care nu va putea fi înlocuită de nici o altă țară, chiar dacă nu mai locuiesc acolo.

IM: Cum sunt percepuți românii în Occident?

MR: În general, românii în Occident cred că nu sunt cu adevărat cunoscuți. Nu cred că locuitorii țărilor europene știu cu adevărat sau au auzit de români, așa cum sunt ei. Sunt cunoscuți ca și personaje mai mult negative. Mass media „a avut grijă” să formeze sau să „influențeze” opinia celor de aici, cred. Vorbesc despre Franța. Nu aș vrea să intru foarte mult în detalii despre acest subiect, deoarece părerile sunt împărțite. Oricum, cred că fiecare român e perceput diferit în funcție de experiența trăită și de oamenii cu care interacționează.

IM: Crezi că șansele de reușită sunt mai mari acolo, afară, față de țară?

MR: Cred că depinde de profesie, depinde de țară, de economie, de experiență și de ceea ce cauți. Sunt convinsă că și în România poți să reușești, dar cred că lupta este mult mai dură, mai... inegală.

IM: Mai există, se evidențiază la cei plecați sentimentul național?

Scris de Ion Maris

Duminică, 16 Februarie 2014 07:53 - Ultima actualizare Duminică, 16 Februarie 2014 08:36

MR: La mine da, și cred că și la majoritatea românilor. Oare de ce ne întoarcem acasă? Cred că cei care se întorc, se întorc ca să se... regăsească, pentru că aici nu simți că e țara ta... vorbesc în cazul meu. Cum aș putea oare să uit mirosul proaspăt, curat, al aerului maramureșan, minunata natură care e prezentă, fidelă și aproape neschimbată. Sighetul e orașul meu de suflet, orașul în care m-am născut și am trăit cei mai frumoși ani ai vieții mele. Eu sunt româncă și mereu voi fi, chiar dacă nu mai locuiesc în țară.

IM: Ți se pare simplu sau complicat să te integrezi în societatea pur capitalistă occidentală?

MR: Mereu am fost o persoană care s-a adaptat ușor, la noi circumstanțe, cu noi obiceiuri, noi rutine. Poate că pentru alții nu e la fel. Mie, îmi place să „fur” tot ceea ce văd că e pozitiv și ceea ce are un impact pozitiv asupra parcursului propriu de viață.

IM: Conform unui „proverb” actual ce spune „Fie pâinea cât de rea/ Tot mai bună-i la Paris”, înseamnă că ți-ai atins ținta, ești la Paris. Ce-nseamnă Parisul pentru tine?....

MR: Așa e, bagheta tipic franțuzească e foarte bună... (râde), fie ea cât de rea... Parisul e magic, un oraș care încă mă surprinde și mă uimește continuu. Chiar săptămâna trecută, am descoperit un nou colțișor al Parisului, deosebit, într-un salon de ceai cum îl numesc ei, o atmosferă a Parisului de altă dată plină de magie. Îmi place enorm, pur și simplu.

IM: Dispui de timp liber? Cum îți petreci timpul liber la Paris?

MR: Da, am timp liber și mă bucur că dispun de acest timp, pentru a mă întâlni cu orașul care îți dă sentimentul că nu ți-a povestit tot. Leșiri multe, multe, la muzee, expoziții, parcuri pariziene sau chiar „mici călătorii” în alte părți ale Franței. În week-end-uri evident... Chiar o nouă expoziție e planificată pentru vizitat la acest sfârșit de săptămână.

IM: Ne mai „iubesc” francezii?....

Scris de Ion Maris

Duminică, 16 Februarie 2014 07:53 - Ultima actualizare Duminică, 16 Februarie 2014 08:36

MR: Cum am mai menționat, cred că francezii ne percep mult, din nefericire, prin prisma mass-media. Există și percepția lor proprie, în funcție de om, în funcție de anturaj, în funcție de experiențele lor trăite în interacțiunea cu românii. Nu demult am văzut un filmuleț despre România văzută de un francez, intitulat „România - Piatra este de aur”. Pentru cei care nu l-au văzut îl recomand:

IM: Cât crezi că vei rămâne în străinătate? Vei mai reveni, definitiv, în țară?

MR: Aș vrea să îți răspund, dar nu am un răspuns tranșant, „da” sau „nu”, la această întrebare. De revenit în țară, voi reveni cât de des posibil, în vacanțe, dar momentan sunt bine integrată aici, îmi place enorm munca mea și aș vrea să continui să îmi îmbogățesc experiența profesională cât mai mult posibil.

IM: O întrebare banală... Ce crezi că îi lipsește Sighetului? Ce nu ți-a plăcut aici, acum, când faci doar o scurtă vizită acasă?

MR: Nu îmi place să vorbesc de aspectele negative ale Sighetului, dar va trebui să îți răspund. Cred că orașului nostru îi lipsesc destul de multe... poate ar trebui mai multe evenimente culturale, străzi mai curate și drumuri asfaltate peste tot, mai ales în interiorul cartierelor. Ce nu mi-a plăcut și ce nu îmi place de fiecare dată când mă întorc acasă, văd oameni triști și câini vagabonzi. E primul lucru care îmi văd, și-mi displace! Câinii vagabonzi sunt prezenți peste tot, lucru care nu e deloc normal și sigur pentru locuitorii Sighetului, în mod deosebit pentru cei mici. Acest lucru cred că ar trebui schimbat rapid. Când eram copil nu erau atâtția câini hoinari, acum sunt peste tot. Aș vrea sincer să văd un Sighet fără câini vagabonzi și plin de... oameni veseli.

IM: La un moment dat te tenta ideea de-a demara un mic business la Sighet. Rămâne ideea sau ai renunțat?

MR: Deocamdată ideea e în „stand by” deoarece nu pot să renunț la cariera mea profesională de aici, dar nu se știe ce ne aduce ziua de mâine.... dacă facem „apel” și la un faimos proverb românesc (râde)..

Scris de Ion Mariș

Duminică, 16 Februarie 2014 07:53 - Ultima actualizare Duminică, 16 Februarie 2014 08:36

IM: Mihaela, îți doresc să ai parte în viață de cât mai multe proiecte de succes, pentru că – după cum spunea un „tehnocrat” - după o anumită vârstă visele se numesc... proiecte!

MR: Îți mulțumesc din suflet pentru urările tale. La fel vă doresc și eu. Așa e! Visele mele chiar au devenit proiecte și tot ceea ce am astăzi îi datorez minunatei mele mame, care e un model pentru mine, ființa care mi-a dăruit tot ceea ce am avut nevoie (educație, curaj și multe altele...) ca să devin omul care sunt astăzi.

Și îți mulțumesc ție, pentru plăcerea deosebită de a fi colaborat la acel interesant proiect „Parteneri pentru comunitate”, proiect care și acum e prezent în mintea mea și care mi-a adus deosebit de multă satisfacție profesională. După aproape 10 ani, acel proiect continua să producă... rezultate, aici, prin profesiunea mea.

Și pentru toți sighetenii de pretutindeni și de acasă multă sănătate și multă forță de muncă!

Autor: Ion Mariș

februarie 2014

www.sighet-online.ro